

prota charis

stod står
av sten

undan elden
och tårvinden

solfacklan löper
i det frusna blå

osedd oomtalad

en blå flis bådar

så förstås en himmel rik
hur den är kallad

bjuder – å
sån vederfarelse

och inte som hon narras!

det är en öppning
hur den kallas trång

hålväg
underbar mot himmelsflik

som en trevande finger
upp i det veckrika

rädd att förlora bekräftelsen

roten är blå

ett rotont stiger i den
och kan det hjälpas?

– vartill är den roten ämnad?
sjunger alla

stående för stjärnan
och med kransar

och ett påbud utgår:

inom kort är hon änglafärdig
begynnare sån rackare

fast hon var insydd i hemlig fåll
som det ordas

alltsedan blues föll i det lövgröna
den kallaste johannesnatten

och många dagar sen längs knutremmen
till vinternattens blå bordun

nu församlade i nejden
de som visligt tiger

hör den höga ton
stark och nästan utan ljud

ett finådrikt omlopp
och det är glädjen

jo, där

där på tröskeln står
en hoper dårade adoranter
där med stjärnor i boken
solfacklans bleka märke i pannan

tillresta fjärranifrånkomna
flankerar ett inlopp
trotsande snål blåst
och vi bär ett tydligt förordnande:

nu ska bådas
nu ska här slås i den stora kannan
och lur i lur de blå tritoner blåsa
med läppar som är blå:

din snäcka bärga fritt och stig
i land, stig ur, o,
stig i land på Stora Sand
i vass och vagga

kanonen skälver i lavetten
mit Jauchzen

nu går barn i dagen!

nu går barn med råge!
oskrymtat! hoppsa! fyr!

det är som om det börjar
en flis av himmel *just in time*

och hon vadar i land
i strömmande drömmar

sömn
stiger över alla stränder

nu fräser hett
i skummet efter strandbarnet
den förfarna
utan omsvep framburen

ämnad är hon
och given namn
hon är den trängande Sofia
Andrea den dristiga

– vem av alla kloka ska låna namn åt
den måttlösa välmätta?

– hon är en Saga,
säger de som långt ser

snart visas han in under kröningspalmen
upptänd i sitt innersta

för nu är hon tofsad högt på skulten
där glädjen har ett ointagligt fäste

en prota charis vinkar med spaden
en oheroisk motståndsrörelse

det betyder:
för en morfar denna telning

för sådan vrese
sådan liten lisa

slutligen tillerkänner hon åtta väderstreck
förnyat förtroende

då är hon rest och upprätt sen länge
en timma minst i en annan tid

och när hon drar sig tillbaka från zenit
till sömnen på Sanden

vinkande från bärstolen Brio
vaggad beskuggad

lägger morfar sorgmanteln av
likaledes vaggad likaledes beskuggad

– fjärilshovet fnissar
bakom saffransgula solfjädrar

i drömmen letar svaren sina frågor

Till mormor

i drömmen letar svaren sina frågor
säger hon som ledsagar mig

– jag vet inte ...

strök leende genom leende tistelsnår
över fnissande splitter av glas
torra fält av förtroligt viskande tegelskärvor
vår vanligaste verklighet

for i drömmen till flacka öar
som översvämmas av sömn
varvid sirener uppträder
bländande blanka *piz buin*-doftande
utan röster
men med konstfullt flätade frälsarkransar

sjönk dubbelt sovande
genom utståndna guldåldrar
till botten av övergivna saltgruvor
till medvetandets nedersta blykamrar
en burfågel flämtar där
då ljuset fördrivs av en sämre andedräkt

for till sjön med svavelblommorna
där parfymrad gasmask tillhandahålles
och matsäck medföres ej

då ju bröd och fisk distribueras
inlindad och portionsförpackad
und mit Sonnenuntergang
mot uppvisande av kvitto –

– att resa är att kontinuerligt
undvika att fastställa en position
minsta utflykt är en undanflykt
eller mera enstavigt: flykt
undan det triviala
undan pastellblek trivsel

när svarta hål i stenläggningen
förlorat sin lockelse
men solens svarta hål stirrar
stirrar

– jag vet inte